

Strausse kritizuje? Např. v tomto kontextu kritiky Strasse na s. 38 se píše, že „v pojetí ideologie tzv. liberalismu by to mohlo znamenat, že dlužník (občan), který má státu (věřiteli) zaplatit daně, by toto odmítnul, protože zastává názor, že peníze by měly v co největší míře si spravovat lidé sami a nikoliv, aby prostřednictvím systému přerozdělování to za ně dělal stát.“ Není mi jasné, co tím chce autor říci: Za prvé nechápu, proč srovnávat daně s dluhem a stát s věřitelem (zaplacení dlužné daně není totéž jako otázka spravedlnosti daňového systému), za druhé mi není jasné, jestli toto považuje autor za absurdní nebo ne.

Zdá se mi, že autor nějak ztotožňuje Platónovu ideu dobra s lidskými právy: Na s. 29 se poprvé hovoří o lidských právech: „Z pohledu moderní teorie práva je spravedlností přirozené právo, které je nadřazené právu pozitivnímu. Z tohoto pohledu by se dalo říci, že právní řády demokratických právních států založené na ochraně základních lidských práv jsou spravedlivé.“ Na s. 48 se pak vystoupení z jeskyně připodobňuje přijetí demokratického řádu lidských práv. To si autor opravdu myslí, že řád lidských práv je ono platónské dobro? Jak by se s tím pak srovnávalo to, že máme zřejmě lidská práva na vykonání zla? (Máme např. právo na to brát drogy nebo prohrávat své peníze v kasinu)

Pokud jde o srovnávání Platónových (či jím inspirovaných autorových) myšlenek a naší aktuální situací, myslím si, že by si měl autor uvědomit, že podle Platóna by se měl rozumný člověk zabývat tím, co je stálé, nikoli tím, co pořád plyne – proč tedy ony narážky na aktuální situaci, když bude zítra zase jiná?

Ted' k jednotlivostem:

Když se na s. 9 (a opět na s. 22) operuje s přirozeným stavem, zdá se mi, že autor poněkud směšuje přirozený stav jako intelektuální konstrukci typickou pro novověké myslitele společenské smlouvy a přirozený stav jako historicky existující stav.

Na s. 15 – je otázkou, zda je příčinou válek mezi státy jejich thymos, nebo spíše ekonomické důvody.

Na s. 20 jsem nepochopil souvislost demokracie a Hésiodovy božské rasy hrdinů – mohl by mi to autor vysvětlit?

Na s. 25 se konfrontuje Straussův demokratický „trubec“ s Marxovým člověkem žijícím ve (skutečném) komunismu. Osobně se nedomnívám, že by měl Marx jako ideál „trubce“ – člověk volící si své povolání a to, jak tráví volný čas, je zde ideálem proto, že může prozkoumávat a rozvíjet všechny části své osobnosti, zatímco v kapitalismu, kdy je redukován na pracovní (či spotřebitelskou) jednotku je v podstatě odcizen sám sobě, protože jeho poznávání sebe sama a rozvíjení je podřízeno úživě. Mám také pochybnosti o tom, že by Marx nějak zásadně propagoval řízené hospodářství.

K diskusi o básnictví na s. 27 an.: Je sympatické, že autor ukazuje, jak báseň může být pravdivější, než realita. Báseň je však většinou něco subjektivního, zatímco pravda filozofie má být objektivní – v tom bych viděl velký rozdíl.

Na s. 28 se píše, že zásadní rozdíl právních norem „oproti normám morálním tkví pak právě v tom, že morální normy vynutitelné státní mocí nejsou.“ To je opravdu velmi hrubé zjednodušení. Navíc autor směšuje mezi konvenční morálkou a skutečnou morálkou.

Na s. 41 se píše: „Platónova konstrukce třídy strážců, kde byl komunismus doveden ad absurdum, byla v historii zneužita k ospravedlňování zejména zřejmě nacismu a komunismu, což je samo o sobě absurdní.“ Vůbec mi není jasné, jak strážci souvisí s komunismem či